

ARS

časopis za književnost, kulturu i društvena pitanja

4-5 | '12

Milorad Popović: Gula gluvi, Marko Udovičić: Kaćuni, Dragana Tripković: Berači bresaka, Borislav Jovanović: Eliotova Temza, Nadija Rebronja: Senke za imaginarnu Španiju, Branislava Radević-Stojiljković: Iz bioskopa, **SRETEN PEROVIĆ: LESENDRO**, Aleksandar Blok: Priča, Tomaž Šalamun: Riječ je temelj svijeta, Đeka Marinaj: Molitva, Hilda Dulitl: Euridika, Šarlot Perkins Gilman: Žuta tapeta, Martin Mek Kvilan: Ne postoji teorija čitalačkog odgovora, Barbara Džonson: Pisanje, Dado Đurić: Literatura će imati posljednju riječ, Ana Brnardić: Unutarnje putovanje u poeziji Lidije Vukčević, Jakov Sabljic: Pouke o životu i smrti, Miljenko Jergović: Ali Podrimja, naš pjesnik, Tanja Bakić: Zapisi iz Lodeva 2012.

Đeka Marinaj: Molitva

Preveo: Pjetar Drešaj

DJEVOJKE

Ne možeš a da ne voliš djevojke
Koje svojim plavim pogledom
Svijetlom bezbrižno prepolove svijet.

Šire se kao lomljive bulke
Pšeničnim poljima želja
Sa nježnim erotskim snom prije budjenja.
Dovoljan je mladalački povjetarac
Da žuti polen
I crveno- crne peteljke
Stvore na hiljade optičkih varki...

Bez djevojaka - sjaja i sjenke ljepote,
Ljubav bi se skupljala u ljusci od jajeta.

POMENI

Slikovitost riječi gubilo je u težini, braćo!
Bez drhtavih pucketanja po trotoarima grijeha,
bez identiteta na izgubljenom uglu ravnoteže,
bez tragova održavanja na krilu gravitacije,
riječi
lamaju se kao uši starih kipova...

Kraj vijeka pedom mjerka svoj istek.
Posljednja riječ vrši samoubistvo
Ukoliko ne bi napisana u dva primjerka.
Riječi izlaze i suše se, kod nekih ljudi,
kao trava na šupljinama lobanje mrtvacu u planini.
Koliko je ružno da ih ovako gledamo
Kao bezvrijedne novčanice
Iskovane do crvenila, riječi.

Vrijeme je da se životom rastežeš, voljena.
Kao tebi,
i nama su zagrizli sunce
paukove zavjese smrti;
da smo i mi bili oboreni na tvom prašnjavom krevetu,
fosfornih nogu kao dugine magije .
Tu zajedno,
brišemo sluz opakih dana koje oblačiš.
Rašireni prsti kao polomljeni zubi aždaje
samo su strmoglave intrige ljubavi
koje nam samo ozljeđuju poderane kože bolova.
Mi smo osuđeni kao izmišljeni raj mira
i pakao iskrivljenih usana i ruševina vijeka.
Tvoji dani mute i nama vodu očiju,
vežu nam konopce koji podsjećaju na vješala
na svim elastičnim granama nemogućeg.
Eh, život je loše navijani sat gdje ima i smrti.
One nam smrti, svima omotaju dušu krljuštima,
gdje se neke neukrotljive aždaje i dalje njima hrane
negdje, crvenim morem onoga jutra.
Ipak, kriv je čovjek, draga Hirošimo !
Jer, svakako, da ne bi umirala, moraš živjeti.

LEDENE SANTE

Biće bolje
da se intimno ne upoznamo sa santama.
Jer duša im je opako smrznuta
preko dostignuća svetih geologa.
Mišičavi profil
izgubio im je osjećaj pitomosti.
Čak, pozavadile se
i sa tek rođenim pingvinima.
Čovjek, u okruženju njihove hladnoće
postaje providan svojom prisutnošću.
Sante ostaju sasvim zaleđene...,
Manje ukusne od smežuranih grudi prostitutki.
Ostaju više privlačne u licu nego u duši.
One su do krajnosti zanesenije

od izgubljene igre sa sobom.
Najgora je stvar
da se od Santi ne moramo paziti
samo u Sjevernom Ledenom Okeanu.
One ti svugdje zalede okeane snova
negdje, tokom današnjice i sutrašnjice...

ARAPSKA DJEVOJKA

Bijeli čaršafi snova
nešto lepršavo iz sebe cijepaju
i postaju jedra za brodove gusarskih pogleda.
Možda oblače more talasima poziva:
djevojaštvo živi i pod crnim velovima, živi!
Tu duvaju i poslednji plamenovi glasa...
Neznajući da li guraju ili vuku ka mitskom svijetu,
ne osjećajući da li pale izgubljeno osjećanje
ili pak, zalede pokojni gubitak.
Arapske se marame, kao tihe borbene staze
kreću po žutoj prašini, kao osakaćene riječi;
i krv kraja vijeka istanje u hodu.
Tamo dalje, život djevojaka gubi i gubi u težini.
Tu, u njedrima arapskih djevojaka
vulkani uče jezik razbuktae ljubavi.
Njihova srca, kao antene na krovovima, sa ugašenim svjetlima
potvrđuju da je današnjica umrla u jučerašnjoj magli.
Kultura se treba odijevati po novom
onako, kako se golotinja oblači odjećom.
Da li je pravedno postaviti kulturu iznad čovjeka koji je stvara?

SVAKI ŽIRI ĆE MI OPROSTITI

U njedrima
Drži dva prevrnuta zlatna zvona,
Ali ne radi se o svetoj crkvi.

Začuđujuće,
Kad prolazim pored nje, krijući se prekrstim,
Ali, rukama mi ne komanduje vjera.

Premda su

Helena i Circia istopljene u nju,

Ona nije Grkinja.

Svjestan

Da me svaki njen pogled još dublje gura u grijeh,

Od sad pa na dalje, od boga ne tražim više drugi raj.

NEDJELJNE MOLITVE

Ove nedjelje pomolih se za Republiku:

Neka ljudožderi razvale kandže

i postanu životinje.

Životinje da se ukrote

i postanu humane.

Humani da spuste krila

i postanu anđeli.

Anđeli nek silaze iz raja

I postanu pjesnici.

Pjesnici da se istope u stihove

i postanu poezija.

Poezija da doživi metamorfozu

I da postane

Platonov opit "Objektivne istine".